

nes tekniske forvaltninger kan være forbundet med at tilvejebringe regulativer for bestående anlæg.

For spildevandsanlæg, der er udført i de senere år, må det antages, at de tekniske forvaltninger i det væsentlige må være i besiddelse af de tekniske oplysninger, som ifølge § 12a skal samles i regulativet. For ældre anlæg og især for de anlæg, som omhandles i lovens § 79, vil oplysningerne jævnlige være forbundet med nogen usikkerhed. Det findes rimeligt, at der fremstilles en plan, der viser de bestående ledninger, som kommunen har kendskab til, og at dette kort suppleres, efterhånden som anlægget udbygges, eller man på anden måde bliver bekendt med yderligere dele af det offentlige anlæg.

De nærmere regler herom kan fastsættes i landbrugsministerens standardregulativ, jfr. § 16c.

Til nr. 20.

Under forhandlingerne om lovforslaget er der fra fiskeriorganisationernes samarbejdsudvalg fremsat forslag om, at lovens § 2 suppleres med en bestemmelse om, at vandløbsretten, forinden der meddeles tilladelse til en vandløbsregulering, skal påse, at naturfredningsinteresser og andre almene hensyn ikke skades ved projektets gennemførelse. Da den efter vandløbslovens § 2, stk. 1 og 2, bestående fortrinset for vandløbenes anvendelse til afledningsformål fremfor andet brug er af central betydning for såvel landbruget som for kommunerne, kan forslaget om begrænsning af § 2 ikke imødekommes. Hvis fredningsmyndighederne ønsker at bevare vandløbets hidtidige tilstand, kan dette ske på sædvanlig måde efter naturfredningsloven.

Hvis derimod fredningsinteresser uden egentlig fredning ønskes tilgodeset derved, at vandløbsreguleringen ændres og gennemføres på en dyrere måde, er der behov for at skaffe dækning for merudgiften på samme måde, som det er tilfældet efter den gældende § 94 (veje og jernbaner), og som ved visse spildevandsanlæg efter lovforslagets § 74d. Da sådanne sammenstød mellem afvandingsinteresser og naturfredningsinteresser bør løses ad politisk vej, foreslås § 22, stk. 4, hvorefter statstilskud kan ydes til afvandsingsforanstaltninger, der fordyres af til-

sanding af udløb i havet eller som følge af lovligt udførte afvandingsarbejder i baglandet, udvidet til også at gælde fordyrelser som følge af hensynet til naturfredningsinteresser.

Til nr. 21 og 23.

Ændringerne er redaktionelle.

Til nr. 22.

Grøde ændrer ofte vandløbets naturlige tilstand, idet det danner propper, der hindrer vandføringen, så arealer nær vandløbet tager skade. Rådende grøde nedsætter vandets iltindhold, hvilket medvirker til fiskedrab. Drivende grøde er til stærk gene for erhvervsfiskeriet i saltvand, for lystfiskere og dermed til gene for rekreative interesser. Hvad det koster at optage grøden, spares mængdefold på sundhedsstyrelsens konto.

Til nr. 24.

Ændringen tilsigter at lette kommunernes vedligeholdelse af offentlige vandløb. Efter lovens § 102 kan kommunerne afhjælpe skete skader på vandløb, og det er derfor rimeligt at give kommunen en tilsvarende adgang til at forebygge skader.

Opstår der tvistigheder mellem en bredejer og kommunalbestyrelsen om omfanget af den af kommunen krævede hegning m. m., findes det rimeligt, at sådanne tvistigheder, der har nøje sammenhæng med vandløbsforanstaltninger, afgøres af vandløbsretten.

Til nr. 25.

Ændringen imødekommer en henstilling fra landbrugsorganisationerne.

Til nr. 26 og 27.

I det af indenrigsministeren fremsatte forslag til lov om generelle tilskud til kommunerne forudsættes den i 1963 gennemførte statsrefusion af 50 pct. af kommunernes udgifter til vedligeholdelse af offentlige vandløb ophævet fra 1. april 1970. I konsekvens heraf foreslås vandløbslovens §§ 36a-36g ophævet, og lovforslagets nr. 38-44 til disse paragraffer kan udgå. Forslaget til lov om generelle tilskud til kommunerne forudsættes at have virkning fra og med finansåret 1970-71. Kommunernes vandløbsudgifter i 1969-70 refunderes efter de hid-